

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Газета виходить із вересня 1934 року.

14 вересня 2009 року.

№№ 15-16 (2850-2851)

НАШІЙ ГАЗЕТІ ВИПОВНИЛОСЯ 75 РОКІВ

ІМЕННІ СТИПЕНДІАТИ НАШОЇ ALMA MATER

Призначені персональні стипендії Вченої ради ДНУ ім. Олеся Гончара на I семестр 2009-2010 н.р. Агаповій Аліні (гр. УН-06-1), Бабкіній Аліні (гр. УФ-06-1), Кий Наталії (гр. УА-06-5), Калачовій Юлії (гр. УН-06-1), Січкара Олександрі (гр. П-07-3), Миргородській Інні (гр. СР-06-1), Кузьменко Катерині (гр. ВЗ-06-1), Байді Алісі (гр. ВЗ-06-1), Мінчук Ользі (гр. ЮП-06-4), Лацинській Олені (гр. ЕФ-06-2), Богданову Віталію (гр. ЕП-06-2), Безпальченко Анні (гр. КМ-07-1), Рабошук Ганні (гр. КС-06-1), Верескуну Артему (гр. КЛ-06-1), Брагарю Ігорю (гр. КО-06-1), Герасименко Лілії (гр. ХВ-06-3), Полохінній Катерині (гр. БХ-06-6), Браїлко Валентині (гр. БТ-06-4), Зінов'євій Катерині (гр. ГІ-06-1), Книшу Павлу (гр. МХ-07-1).

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

- Університет прийняв юне поповнення – 1 стор.
- Іменні стипендіати нашої Alma mater – 1 стор.
- Ювілеї:
 - кафедри перекладу та лінгвістичної підготовки іноземців – 20 років;
 - кафедри автоматизованих систем обробки інформації – 20 років – 1 стор.
- газети «Дніпропетровський університет» – 75 років – 2-3 стор.
- У Палаці культури студентів імені Ю. Гагаріна – 4 стор.

Майже три тисячі молодих людей гідно витримали змагання на право стати студентами Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара. А конкурс на всі напрями підготовки був значно вищим, ніж торік, особливо на «Політологію» (61,93), «Телекомунікації»

(57,80), «Міжнародні відносини» (53,27), «Міжнародну економіку» (51,67).

Зараховано 233 медалісти, 1342 випускники міста Дніпропетровська; укладено 1219 угод на навчання за контрактом.

Це фото О. Поліщук зробив на посвяченні першокурсників у студенти.

РОСІЙСЬКОЮ Й УКРАЇНСЬКОЮ МОВАМИ

ДОПОМАГАЮТЬ ОВОЛОДИТИ ІНОЗЕМНИМ СТУДЕНТАМ ВИКЛАДАЧІ КАФЕДРИ ПЕРЕКЛАДУ ТА ЛІНГВІСТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ІНОЗЕМЦІВ

У 1989 році в першому корпусі університету з'явилися іноземні студенти. Це були студенти вищих навчальних закладів Німецької Демократичної Республіки. Російську мову вони вивчали на Батьківщині, а до нас приїхали, щоб відповідно до своїх навчальних програм протягом півроку-року вдосконалили здобуті знання.

Так розпочався новий напрям роботи в ДДУ – навчання іноземців. Ректор доручив декану філологічного факультету, професору І. І. Меньшикову організувати й очолити кафедру російської мови як іноземної.

Потім до нас прибули англієць, ліванець, палестинець, йорданець, китайці, японці – представники понад п'ятдесяти країн. Одні приїхали на стажування, інші – аби вивчити російську, так би мовити, для себе, а більшість – щоб підготуватися і вступити до вищого навчального закладу України. Виникла потреба

у створенні підготовчого відділення для іноземців. І таке відділення відкрили в 1990-91 н. р.

Набрали слухачів, які не знали ні російської, ні української, ні англійської. Кожен знав тільки свою рідну. Кафедра російської мови як іноземної (згодом її перейменували на лінгвістичної підготовки іноземців, і її очолила професор Л. П. Столярова) стала «з нуля» навчати іноземних юнаків та дівчат російській та українській мовам.

Закінчивши підготовче відділення, юнаки і дівчата продовжують навчання на факультетах університету: біолого-екологічному, економічному, української й іноземної філології та мистецтвознавства, міжнародної економіки, фізики, електроніки та комп'ютерних систем і ін., а лінгвістичну підготовку, як і аспіранти, вдосконалюють на «своєї» кафедрі.

За двадцять років лінгвістичну підготовку пройшли більше півто-

ри тисячі іноземців. Близько тисячі одержали дипломи бакалаврів, спеціалістів і магістрів. 17 захистили кандидатські дисертації російською мовою.

З іноземцями працюють фахівці високої кваліфікації в галузі російської мови та літератури, української мови та літератури, загального мовознавства, романогерманських мов, у тому числі доктор і дев'ять кандидатів наук. Вони знають не тільки російську й українську мови, а й англійську, французьку, німецьку, польську.

Зараз кафедра перекладу та лінгвістичної підготовки іноземців навчає українських студентів – майбутніх магістрів та спеціалістів перекладу англійською мовою і продовжує навчати іноземців українській, російській та англійській мовам.

Про досвід роботи з іноземними студентами розповідає завідувач кафедри, професор О. І. ПАНЧЕНКО:

– Щоб справитися із своїми завданнями, викладачам треба було оволодіти новими методиками, створити відповідні підручники, організувати самостійну роботу студентів.

Позааудиторній роботі приділяємо не менше уваги, ніж навчанню в аудиторії. Відвідуємо Історичний та Художній музеї, Театр опери та балету, Органний зал, метрополітен. На свята викладачі зі студентами організують концерти, і тоді лунають не тільки українські та російські пісні, а й пісні арабські, індійські, китайські, дивимось близькосхідні, індійські, китайські танці.

Перший раз іноземні студенти випробовують свої сили у виступах українською й російською мовами перед великою аудиторією на щорічній Міжвузівській науково-практичній конференції. Цього разу конференція відбулася на тему: «Мій університет, мій дім, моя країна».

Стає традиційною й Міжвузівська олімпіада іноземних студентів з української та російської мов, у якій беруть участь по п'ять, а то й більше іноземних студентів із чотирьох навчальних закладів міста.

Провели конкурс читців студентів-іноземців «Березень. Весна. Кохання». Молоді люди читали українську й російську класичну поезію.

Говорить старший викладач В. В. УНЧЕНКО:

– Ми, викладачі кафедри перекладу та лінгвістичної підготовки іноземців, ведемо відлік часу не роками, бо двадцять років промайнули для нас у важкій, але надзвичайно цікавій праці дуже швидко. Ми відраховуємо час сотнями іноземних студентів, які отримали освіту в ДНУ імені Олеся Гончара і рознесли звістку про нашу державу, наше місто, наш університет у різні куточки планети.

О. ОКУНЬ.

ТЕЛТАЙП НОВИН

КАФЕДРА АВТОМАТИЗОВАНИХ СИСТЕМ ОБРОБКИ ІНФОРМАЦІЇ:

ЗА КОМП'ЮТЕРНИМ НАПРЯМКОМ

Понад 400 фахівців із комп'ютерних наук у галузі інформаційних управляючих систем та технологій випустила кафедра автоматизованих систем обробки інформації за двадцять років.

Підготовку здійснюємо за триступеневою системою освіти бакалавр – спеціаліст – магістр. Два професори, чотири доценти і п'ять викладачів вчать студентів програмувати на сучасному рівні, моделювати на комп'ютері процеси, об'єкти, розробляти інформаційні технології, захищати інформацію в комп'ютерних мережах, обробляти її у складних технічних та медичних системах тощо.

Студенти відвідують наукові семінари, беруть участь у міжнародних конференціях, виборюють нагороди конкурсів.

Дипломовані випускники працюють у провідних навчальних закладах, державних установах, організаціях і на промислових підприємствах України, країн СНД, Франції, Китаю та інших держав, вступають до аспірантури за спеціальністю «Інформаційні технології». Таким чином, ми допомагаємо молодим людям реалізувати мету стати лідерами у галузі сучасних інформаційних технологій.

Для подальшого вдосконалення рівня навчання студентів за комп'ютерним напрямком науково-педагогічні працівники кафедри активно розвивають фундаментальну науку та методичне забезпечення.

С. ВОВК,
завідувач кафедри автоматизованих систем обробки інформації, доцент.

НА МІЖНАРОДНІЙ НАУКОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

ПРО ЕКОНОМІЧНУ ІНФОРМАТИКУ

Інформатика стає невід'ємною частиною нашого життя. На стику з економікою вона створила економічну інформатику, науку про інформаційні системи, що використовується при підготовці та прийнятті рішень у управлінні, економіці і бізнесі.

Міжнародна конференція «Економічна інформатика: сучасний стан та перспективи розвитку» на базі факультету прикладної математики за участю кафедри комп'ютерної обробки фінансово-економічної інформації Дніпропетровського національного університету ім. О. Гончара зібрала сто викладачів та студентів.

Пленарне засідання відкрила к. ек. н., доцент, зав. кафедри О. М. Притоманова доповіддю «Перехід до інформаційного су-

спільства. Предмет та завдання економічної інформатики».

На конференції порушувалися такі важливі й актуальні питання, як перспективи переходу до інформаційного суспільства, суспільства знань. Обговорювався стан економічної інформатики та перспективи її розвитку, а саме: розвитку мережевої економіки (Інтернет-економіки), що принципово відрізняється від відомих форм економічної діяльності.

Конференція має велике значення: викладачі обмінялися найновішими науковими досягненнями, а студенти – здобули досвід публічних виступів та поширення своїх знань.

О. ПРИТОМАНОВА, доцент;
Н. ФЕДОРЕНКО, асистент
факультету прикладної математики.

Ю. КАРЦЕВ, заступник редактора (1953–1958 р.р.) і редактор (1958–1961 р.р.)

«БІЛЬШІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ КОРЕСПОНДЕНТІВ НЕ З ОBOB'ЯЗКУ,

лася університетська газета «За передову науку» (так тоді вона називалася). «Нарешті, – подумав я, – збулося те, про що ми, студенти перших післявоєнних випусків, мріяли.»

Незнайомий мені викладач спитав, що я думаю про зміст номера. Я відгукнувся схвально. Потім він запитав, чи знаю я газетну справу. «Ні», – відповів я. «Але цьому можна навчитися», – сказав він і запросив після занять зайти до редакції.

Редакція була в цьому ж корпусі (вул. Шевченка, 59). Масивні, оцинковані залізні двері з табличкою (саме ці двері описав у своєму автобіографічному романі «Розбіг» випускник ДДУ Павло Загребельний). У мої студентські роки ця кімнату займав режимний відділ.

Відчинивши двері, я опинився в досить просторому приміщенні з одним вікном. Тут стояли стелаж, невеликий сейф, чотири невеликих столи, столик для друкарської машинки і кілька різних стільців.

Розмова з редактором була короткою. Яків Дорофійович Мамонтов запитав, чи згоден я ввійти до складу редакції як його заступник. Я попросив часу для обдумування пропозиції.

Роздумував недовго. Через особливості свого характеру, важливим елементом якого є, кажучи сучасною мо-

вою, інноваційна складова, тобто прагнення вирішувати складні нові проблеми, а також керуючись приказкою, що не святі горшки ліплять, я через два дні знову прийшов до Якова Дорофійовича. З того дня й розпочалася моя восьмирічна робота в університетській газеті.

Газета «За передову науку» тоді була органом ректорату, партійного і профспілкового комітетів та комітету комсомолу Дніпропетровського державного університету. Виходила спочатку на двоє, а з 1963-го – на чотирьох сторінках щотижня.

Яків Дорофійович Мамонтов, який редагував газету у післявоєнні роки, був досвідченим редактором. Розпочинав сількором районної газети на Смоленщині, потім працював у районних, міських, обласних газетах. До виконання обов'язків ставився дуже серйозно і навіть дещо педантично. Він вчитував усі матеріали, які надходили до редакції, сам відбирав ті з них, які йшли в черговий номер, особисто пильнував за набором тексту і коректурою, обов'язково забирав додому ще сирі відтиски зверстаних сторінок, вчитував їх і, якщо знаходив помилки, знову їхав у друкарню...

Відповідальним секретарем працювала Майя Володимирівна Фідчунова. У її обов'язки входило широке коло питань: від роботи з кореспондентським активом і збирання матеріалів до макетування номера. Вона ж везла підписаний редактором макет у друкарню, виконувала всі функції, пов'язані з випуском газети. І все це якимось дивним чином вона поєднувала з обов'язками матері трьох дітей і написанням оповідань для журналу «Малютко».

Літературним працівником редакції у той період працював аспірант кафедри української літератури Фелікс Білецький. Він готував до друку матеріали, які надходили від кореспондентів, а часто й сам писав.

Заступник редактора, яким тоді був я, по суті, виконував функції дублера редактора, допомагав йому, а за необхідності, заміщав його. Одночасно я освоював нову для мене роботу, вчився тонкощам газетної справи.

Найактивнішою позаштатною співробітницею була Віра Олександрівна Шадура, викладач кафедри української мови, наш

Це було у вересні 1953 року. Я читав курс політичної економії на історичному факультеті. Під час перерви між лекціями підійшов до стенду, де розміщува-

Т. СОБКА, редактор газети «Дніпропетровський університет»:

«ДОРОЖУ КОЖНИМ СВОЇМ ПОМІЧНИКОМ. ГАЗЕТУ РОБИМО РАЗОМ»

вузівської газети, згідно з Законом про пресу, має право на вільне одержання, використання і публікацію інформації.

Закон про пресу в Україні в 1997 році засвідчив також, що друковані засоби інформації вільні від цензури, що не допускається з боку посадових осіб державних органів чи установ вимога попереднього погодження чи заборона публікувати підготовлені редакцією матеріали до друку, якщо ті посадові особи не писали їх і не давали інтерв'ю.

Відбулися великі зміни і в поліграфії. Разом з усіма газетами в обласному видавництві «Зоря» ми перейшли на комп'ютерний набір і верстку. А з 2008-2009 н. р. здійснюємо набір і верстку в редакції газети «Дніпропетровський університет». Своєю роботою пишаємося: якість професійна, не відрізняється від обласного видавництва. Особливо привабливим вийшов номер на крейдяному папері до 90-річчя університету.

По-сучасному організували й розповсюдження. З 1997 року газета «Дніпропетровський університет» іде на обласну передплату, а з 2009-го – розміщується на сайті ДНУ імені О. Гончара.

Усе це, звичайно, спонукає редактора оновлювати масову роботу. Адже доручень писати до редакції, аналогічних колишнім комсомольським та партійним, не стало. Талановиті студенти перевантажені – намагаються здобути дві спеціальності. Про студентське самоврядування в університеті поки що пише теж тільки редактор газети «Дніпропетровський університет».

Справлятися у вирі подій допомагає досвід у районних і обласних газетах. Тільки й різниці, що в університеті маєш справу лише з інтелектуальною елітою, дуже талановитими людьми з вищою освітою і вищою кваліфікацією, дуже самовідданими своїй улюбленій роботі – викладацькій і науковій.

Але й такі, що люблять співпрацю з газетою, є. Помічників для себе обираю з числа ентузіастів. Редакційний портфель порожнім не буває. Є матеріали різних жанрів, на різні теми. Художники і фотокори – теж позаштатні. Як правило, якщо людина вміє, від замовлення редактора не відмовляється. А якщо не вміє, вчиться. А в деякого з дописувачів, наприклад, у проф. А. Г. Болебруха, вчуся й сама. Дорожу кожним своїм помічником. Тому що в кожного з них свій оригінальний підхід до теми і свій спосіб відображення. Газету робимо разом.

Найбільше запам'яталася мені робота задля газети Л. О. Сахна, К. С. Дуба, В. Ф. Коржа, М. О. Павлюсюка, С. Ф. Лягушина, О. С. Поліщука, А. О. Афоніна, В. В. Богущького – починаю називати і розумію, що називати треба ще дуже багатьох.

Моя опора – декани і завідувачі кафедр. Декани факультетів та їх заступники, професори В. Ф. Варгалюк, О. М. Кісельова, доценти В. О. Сяєв, В. П. Бондаренко, В. І. Сорокін та ін. до редакційної роботи залучають своїх студентів та аспірантів.

Востанні роки університет став ще більшим і різноманітнішим. Газета намагається відобразити всю багатогранну діяльність нашого навчального закладу, всю розмаїтість студентського життя і внутрішнього світу великого й дружнього колективу викладачів та студентів, їхні надії і сподівання.

«Газета накопичила багатий досвід змістового наповнення і привабливого зовнішнього оформлення», – відзначив в одному із своїх наказів ректор, проф. М. В. Поляков. «Наша газета – надійний організатор партнерських стосунків між студентами і професорами, між ректоратом і колективом університету, між університетом і громадськістю регіону, країни упродовж усієї історії» – це теж витяг з наказу ректора, проф. М. В. Полякова.

А я хочу сказати, що редакцію завжди підтримував ректорат, тому що особисто ректор задає тон сприятливого ставлення до газети. Ректор і проректори дають інформацію, підказують теми, концепцію видання.

Завжди було так, кожного року ректор і голова профкому вітає редакцію і її позаштатний актив з Днем преси, а тепер – з Днем журналіста. Грамоти, подарунки, премії – увага ректора й профкому, безсумнівно, активізує студентів і викладачів до співпраці з газетою.

Є безліч варіантів, як краще подати текст. Але одне правило ми залишаємо вічним: писати про університет з любов'ю, а про студентів – як про своїх дітей. Тому, як свідчать відгуки, читачам подобаються добрий і оптимістичний тон, толерантність газети, утвердження в ній атмосфери успіху, гарне поліграфічне оформлення шпальт, можливо, навіть і те, що майже не стало критики. Реакція на публікації в газеті є орієнтиром у нашій роботі. Таким чином ми втримали рівень однієї з найкращих вузівських газет Дніпропетровщини!

Були номери, що особливо виділялися. Це, мабуть, масивний тираж до Президентських виборів, випуски до приїзду в університет Президента України, нашого випускника Л. Д. Кучми, ювілейні номери.

Чи була ініціатива газети? Напевне, ремонт першого корпусу та ліфту, заміна зіпсованих столів і стільців на нові – це в якійсь мірі реакція ректорату і на критику газети занедбаного корпусу.

Нині стало доброю традицією свідати до органів влади, подарувати столічному чи закордонному навчальному закладу. З інших університетів приїждять учені і заходять до редакції за газетою. Тому що газета – це джерело об'єктивної інформації.

Ми святкували піввіковий ювілей газети «За передову науку» і навіть не здогадувалися, скільки в наступні 25 років відбудеться змін.

Це природно, що обличчя газети змінювалося, коли приходив новий ректор чи редактор. Але воно кардинально змінилося, коли «орган ректорату, парткому, профкому, комітету комсомолу» ми перерестрували на «газету Дніпропетровського університету» і змінили назву на «Дніпропетровський університет» (її красиво написав на першій сторінці випускник філологічного факультету Олексій Кочубей).

Змінили обсяг з двох сторінок до чотирьох. Першу й четверту почали друкувати у два кольори. Так краще!

Почали забувати принизливе слово «багатотиражка», бо воно тепер уже ніде не вживається. Закон про пресу в Україні зрівняв права всіх газет, незалежно від обсягу, і назвав їх усі однаково – друковані засоби інформації. І, ясна річ, редактор

газети «За передову науку»:

БРАЛИ УЧАСТЬ У РОБОТІ РЕДАКЦІЇ А ЗА ПОКЛИКОМ ДУШІ»

стиліст і перекладач з російської мови. А переклади іноземних матеріалів, які іноді використовували в газеті, допомагали робити викладачі відповідних кафедр, серед яких найактивнішою була Лідія Яківна Фрусина.

Кореспондентська мережа університетської газети була в ті роки численною й активною. Згідно з рішенням комітету комсомолу на кожному факультеті був постійний кореспондент, який виконував цю роботу як комсомольське доручення. У його обов'язки входили підготовка і збирання матеріалів, які відображали життя факультетського колективу. Імена їх, на жаль, не збереглися в пам'яті, але я твердо пам'ятаю, що завдяки їх успішній діяльності редакційний портфель рідко коли був порожнім.

Більшість громадських кореспондентів брали участь у роботі редакції не з обов'язку, а за покликом душі, виражаючи цим властиві всім інтелігентним людям любов і повагу до друкованого слова. Це проф. В. С. Ващенко, викл. Л. Я. Потьомкіна та К. А. Охомуш, студенти О. Капто, М. Кіпа, незмінний і безвідмовний фотокоореспондент (всі з філологічного факультету), аспіранти-біологи А. Травлеєв і Л. Аполотов, геологи П. Огнев та Я. Шаєвич, історики В. Грибанов та А. Димар...

Ректор Г. Б. Мельников і проректори С. М. Бровко та М. І. Алхімов не тільки оперативного забезпечували нас інформаційним матеріалом, а й виступали зі статтями.

Передові статті, інформацію про партійні і профспілкові конференції, нариси та ін. писали редакційні працівники.

Постійно треба було пам'ятати про існування суворої, уїдливої цензури. Наприклад, ми не мали права згадувати про фізико-технічний факультет, офіційні назви й адреси закладів та підприємств, з якими співпрацював університет.

Запам'ятався один курйозний випадок. Під час літніх канікул група викладачів і співробітників геолого-географічного факультету здійснила похід на шлюпках за маршрутом Дніпропетровськ-Запоріжжя. До спорудження греблі Дніпрогесу тут були знамениті Дніпровські пороги, через які відважні лоджани проводили в старовину річні судна. Учасники походу відзначили цей факт у своєму нарисі до газети, не забувши при цьому перерахувати й назвати всі 12 порогів та вказати їх місце розташу-

вання. Цензор, користуючись службовими інструкціями, безжалюбно викреслив цю частину нарису, і сторінку довелося переверстувати.

Коротко про організаторську функцію газети. З ініціативи редакції регулярно проводився огляд-конкурс факультетських стіннівок. Традиційними лідерами були стіннівки фізико-технічного (редактор В. Лобанов) та геолого-географічного (редактор Я. Шаєвич) факультетів.

Серйозну підтримку газета «За передову науку» надавала авторам-початківцям. У «Літературній сторінці», якій відводили третю, а часто – четверту сторінки, публікували твори В. Сологуба, В. Коржа, К. Чернишова, С. Бурлакова, І. Пуппо, О. Сахна, які згодом стали професійними літераторами.

За станом здоров'я Я. Д. Мамонтов змушений був у 1956 р. залишити пост редактора. На цю посаду призначили викладача філфаку І. Бондаренка. У нього зовсім не було досвіду газетної роботи, тому кожен свій крок він звиряв із думкою секретаря парткому. Це його й підвело. За підказкою тодішнього секретаря парткому він опублікував статтю, у якій очорнив двох

шанованих викладачів-філологів. Спочатку звільнили невдачу редактора, а згодом – і секретаря парткому Щербака.

Т у 1958 р. я став спочатку в.о. редактора, а через кілька місяців – редактором. Змінився склад редакції. Заступником редактора став Ю. М. Колотій, замість Ф. М. Білецького – Л. О. Сахно, звільнилася М. В. Фідчунова.

Значну допомогу мені, початківцю, надавали тодішні секретарі парткому М. Ф. Носовський, а особливо Ф. А. Ярмиш, який у свій час редагував газету у Дрогобичі.

«За передову науку» була однією з кращих серед газет навчальних закладів Дніпропетровська. Хоча, звичайно, траплялися й сірі за формою і слабкі з точки зору актуальності номери, але були й зразкові. Вони зараз і згадуються. У кінці 50-их рр. минулого століття у вищій школі створювалися студентські будівельні загони. Два такі загони було створено і в нас. Їх роботу висвітлювала газета «За передову науку». Про будзагін на Новокриворізькому гірничо-збагачувальному комбінаті я і Л. О. Сахно випустили два номери. Про будзагін, який працював на цінних землях Західноказахстанської області, два номери випустив Ю. М. Колотій. Нашу ініціативу підтримала навіть «Комсомольська правда»!

У 1961 р. я передав редакторські справи своєму заступнику Ю. М. Колотію. Роботу залишав із неприхованим жалем, але треба було терміново розпочинати писати кандидатську дисертацію.

ПРИВІТАННЯ НА АДРЕСУ ЮВІЛЯРА

За 75 років газета «Дніпропетровський університет» відобразила шлях становлення і розквіту одного з найстаріших навчальних закладів України.

Бажаємо, щоб і в майбутньому кожна сторінка була актуальною, очікуваною і важливою.

Правління обласної організації
Національної спілки журналістів
України.

75 років, три чверті століття... Для газети – це досить солідний вік. Але «Дніпропетровський університет» – все одно видання юне, оскільки пише про студентів і для студентів. І в цьому ми, ва-ші однолітчи-вечірняці, вам по-доброму задримо.

А що побажати? Передусім – гострого пера, зіркового погляду і вірних друзів. Нехай «Дніпропетровський університет» завжди буде об'єктивним літописцем

свого славного навчального закладу, зберігає і примножує традиції, впевнено крокує в майбутнє.

З ювілеєм, друзі!

Журналісти
«Днепра вечереного».

Найціннішою пам'яттю про студентські роки випускникам Дніпропетровського національного університету імені Олесея Гончара залишаються вирізки перших

публікацій у своїй газеті. Письменники, історики, філологи, журналісти, географи, інші молоді фахівці розпочинають професійну майстерність на скромних шпальтах університетського часопису. Хай так буде й надалі! Газеті «Дніпропетровський університет» – потужного творчого потенціалу, гострого пера, щирих сердець!

Редакція газети
«Вісник Національного гірничого
університету».

КАФЕДРА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І ГАЗЕТА «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»

Доцент кафедри української мови І. Ю. ШАШКІН «стояв біля витоків журналістської спеціальності в Дніпропетровському університеті» («ДУ» №№21-22 за 2007 рік).

Доцент М. П. СІРІЙ проводив заняття цікаво, а ми, студенти, почувалися з ним комфортно. Здавалося, педагогіка – його покликання. Але яким же було моє здивування, коли я зрозуміла, що газетярську справу Микола Павлович любить не менше, а може, й більше, ніж викладацьку.

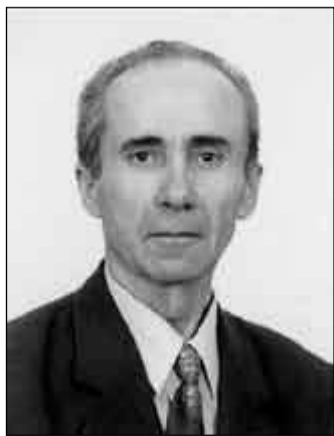
Якщо під руку потрапляла яка-небудь газета, хоч би міська, обласна чи яка інша, він тут же розгортав її і починав не просто уважно читати, а аналізувати за всіма правилами досвідченого журналіста. «Це вже стало моєю потребою. І не хочу цього, а воно само собою так виходить», – бувало пояснював мені Микола Павлович. Колишній відповідальний секретар університетської багатотиражки, він радів, коли поруч – зацікавлений слухач і розмірковував угорло. Я уважно вслухалася в деталі, що якби оцей знімок поставити сюди, а отой – туди, а заголовки – отак, і таки, зрештою, погоджувалася: варіант Миколи Павловича, безумовно, вдаліший.

Професор Дмитро Харитонович БАРАННИК – мій Учитель, колега і друг газети «Дніпропетровський університет». Розпочинав вести рубрику «Як ми говоримо?» і з задоволенням готу-

вав матеріали на інші теми: до Дня Перемоги чи до ювілею університету.

Філологія була його пристрастю. Із проблем мови електронних і писемних форм масової комунікації академік АН вищої школи України створив наукову школу. Багато працював для науки. Але не було випадку, щоб у якусь мить через велику зайнятість Дмитро Харитонович відмовився поспілкуватися задля газети стільки, скільки було потрібно.

Професор Микола Пилипович КОЛОМІЄЦЬ належав до небагатьох авторів газети «Дніпропетровський університет», який писав більш ніж

зразково: чітка думка, логічний виклад, виразна лексика, каліграфічний почерк, писав із першого разу без жодного виправлення і переписування.

Перестала цьому дивуватися, коли дізналася, що Микола Пилипович – учень професора В. С. Ващенка (до війни в Україні разом із В. С. Ващенком було чотири професори-україністи). Професор М. П. Коломієць відомий як лексикограф, автор словників.

Доцент Микола Савелійович КОВАЛЬЧУК – це школа академіка Д. Х. Баранника.

Усе життя, крім трьох обов'язкових років відпрацювання у середній школі за направленням після закінчення університету, Микола Савелійович поруч із

своїм наставником на факультеті. Вони схожі не тільки почерком роботи, а навіть голосом і темпом мовлення.

Згодом молодший замінив старшого на посаді завідувача кафедри, а в науці так і продовжує вивчати мову засобів масової інформації. Відколи ж не стало Дмитра Харитоновича, за двох старається для газети «Дніпропетровський університет».

З Миколою Савелійовичем можна порадитися не тільки як із фахівцем-мовником, а й як із досвідченим читачем, щирою й порядною людиною, він і напише, й організує.

Т. СОБКА,
редактор газети
«Дніпропетровський
університет».

За рядками рядки (аж рябіє в очах!)
Мерехтять у буденному вирі...
В тих друковано-стислих рядках
Оживає любов наша, радість і віра.

К. ДУБ, доцент.

Білий рояль і Тетяна КРОТКОВА зі скрипальцями.

У ПАЛАЦІ КУЛЬТУРИ СТУДЕНТІВ

БІЛИЙ РОЯЛЬ І ТАНЯ

Білий рояль ректор, проф. М. В. Поляков подарував Палацу студентів до його 50-річчя. А професійна піаністка Тетяна Кроткова працювала тут ще й раніше. Акомпонувала театру «Світанок». Хоч така робота вимагала більше терпіння, ніж музичної освіти: сотні й сотні разів повторювати одну й ту ж мелодію, а ж поки танцівники досконало відпрацюють кожен новий рух. Згодом Кроткова стала завідувати костюмерним відділом. У зарплаті виграла, але від музики віддалилася ще далі.

Білий рояль ніби відкрив Тетяні нове дихання. Побачила його – і в неї загорілися очі. Директор Палацу студентів В. В. Стукало помітив це.

– Заграй, Таню, свою улюблену мелодію, – попрохав він.

Вона заграла Шопена. Усіх нас це так вразило: перед нами – талановитий музикант!

– Таню, грай, коли є вільний час. Грай для творчості, для душі, – сказав директор.

Піаністка не приховувала своєї радості: – Я мріяла про такий інструмент.

Створили в Палаці студентів ансамбль скрипалів – Кроткова стала грати з ним. Організували ансамбль класичної музики, яким керує Ірина Лі, – білий рояль і Таня з ним. Якщо в Палаці студентів готуються до якогось солідного заходу – святкового вечора чи прийому іноземців – у сценарії обов'язково білий рояль і Таня. Колеги з Люблінського університету послушали Шопена у виконанні Тетяни Кроткової – аплодували стоячи.

Т. СОБКА.

КОНСУЛЬТУЄ ЮРИДИЧНА КЛІНІКА

Яка процедура надання допомоги по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку?

– Згідно з чинним законодавством сім'ї, які мають дітей, отримують державну допомогу по догляду за дитиною у розмірі 130 грн. на місяць до досягнення дитиною трирічного віку. Відповідно до Закону України "Про державну допомогу сім'ям з дітьми" від 21 листопада 1992 р. допомога повинна призначатись тільки незастрахованим особам.

Застрахованою є особа, на користь якої здійснюється загальнообов'язкове державне соціальне страхування. Застрахованим особам допомога по догляду за дитиною до досягнення нею трирічного віку надається відповідно до Закону України "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності та витратами, зумовленими народженням та похованням" від 18 січня 2001 р. Ця допомога

повинна дорівнювати прожитковому мінімуму, який встановлюється державним бюджетом кожного року. Особа, яка отримує допомогу не в тому розмірі, повинна звернутися із заявою про перерахунок цієї допомоги в управління праці та соціального захисту населення районних рад у м. Дніпропетровську. Якщо заявникові на його прохання зробити перерахунок буде надана письмова відмова в цьому, тоді треба звертатися з позовною заявою до районного суду.

Які аліментні зобов'язання батьків щодо своїх неповнолітніх і повнолітніх дітей?

– Згідно з Сімейним кодексом України, закон покладає на обох батьків однаковою мірою обов'язок утримувати як неповнолітніх, так і повнолітніх дітей, які продовжують навчання і потребують матеріальної допомоги, але не більше, як до досягнення дитиною 23 років. При відхиленні від виконання цього

обов'язку одним із батьків кошти на утримання дітей стягуються в судовому порядку. Для цього потрібно звернутися з позовною заявою про стягнення аліментів до районного суду. Аліменти можна стягувати лише за останні три роки, за несплату аліментів настає кримінальна відповідальність.

О. СОКОЛЕНКО,
директор юридичної клініки
ДНУ ім. Олеся Гончара,
к.ю.н., доцент.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ:

загублений студентський квиток НР №06784415, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Парій Анастасії Ігорівни;
загублений студентський квиток НР №05063931, ви-

даний Дніпропетровським національним університетом на ім'я Ярошенко Ганни Олександрівни;
загублений студентський квиток НР №05912730, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Скрипника Антона Олександровича;
загублену залікову книжку №065353, видану Дніпро-

петровським національним університетом на ім'я Бурлаки Антона Георгійовича;
загублену залікову книжку №086948, видану Дніпропетровським національним університетом на ім'я Євича Романа В'ячеславовича;
загублену залікову книжку №043249, видану Дніпропетровським національним університетом на ім'я Вдовіна

Володимира Валерійовича;
загублену залікову книжку №065332, видану Дніпропетровським національним університетом на ім'я Діжєвської Маргарити Володимирівни;
загублений студентський квиток НР №04502894, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Погрібною Алли Петрівни;

загублений студентський квиток НР №05915087, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Об'єдкової Ольги Олегівни;
загублений студентський квиток НР №06784146, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Скриганової Олени Сергіївни;

загублений студентський квиток НР №05915156, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Проніної Катерини Юрївни;
загублений студентський квиток НР №06784273, виданий Дніпропетровським національним університетом на ім'я Іртіги Марини Олегівни.

Тривас передплата на періодичні друковані видання на 2010 рік.

Передплатити газету «Дніпропетровський університет» можна на рік, півріччя, квартал або помісячно. Приймають передплату до 25 числа попереднього передплатного місяця.

Газета «Дніпропетровський університет» – це цікава інформація про життя Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара, одного з найбільших вищих навчальних закладів регіону.

Учителі, батьки, абітурієнти ознайомляться зі сторінок газети з умовами навчання в ДНУ імені Олеся Гончара, дізнаються про спеціальності, які можна тут здобути, про науковців і викладачів, які вчать студентів.

Передплатна вартість газети «Дніпропетровський університет» на 1 місяць – 1,74 грн., на 11 місяців – 13,14 грн.

Наша газета зазначена на 7-ій сторінці Каталога видань Дніпропетровської області на 2010 рік.

Телефони для довідок з питань передплати: 770-82-70, 770-33-62; з питань надання поштових послуг – 770-32-20, 778-20-51.

ф. СП-1	АБОНЕМЕНТ На газету 40448 журнал (індекс видання) «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ» (найменування видання) Кількість комплектів
	на 2010 рік по місяцях
	1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12
	Куди: _____ (поштовий індекс) _____ (адреса)
	Кому: _____ (прізвище, ініціали)
ДОСТАВНА КАРТКА-ДОРУЧЕННЯ На газету 40448 журнал (індекс видання) «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ» (найменування видання)	
Вартість: передплати _____ грн. коф. Кількість передплатування _____ грн. коф. комплектів	
на 2010 рік по місяцях	
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12	
поштовий індекс _____ місто _____ село _____	
код вулиці _____ область _____ район _____ вулиця _____	
буд. _____ корп. _____ кв. _____ Прізвище, ініціали _____	

ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ім. О. ГОНЧАРА ОГОВОШУЄ КОНКУРС НА ЗАМІЩЕННЯ ВАКАНТНИХ ПОСАД:

завідувача кафедри всесвітньої історії – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(науковий ступінь доктора (кандидата) історичних наук, стаж роботи у ВНЗ III – IV рівнів акредитації не менше 7 років, досвід роботи на відповідній посаді, вільне володіння державною мовою України),

старшого викладача кафедри іноземних мов для гуманітарних факультетів (німецька мова) – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(наявність повної вищої освіти за спеціальністю «Німецька мова і література», наявність наукових публікацій, наявність стажу роботи у ВНЗ III – IV рівнів акредитації не менше 15 років, вільне володіння державною мовою України)

(документи на конкурс приймаються протягом 1 тижня з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації);

доцента кафедри соціології – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(науковий ступінь кандидата соціологічних наук, досвід науково-педагогічної роботи у ВНЗ відповідного профілю не менше 8 років, вільне володіння державною мовою України), доцента кафедри прикладної математики – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(науковий ступінь кандидата технічних наук, досвід науково-педагогічної роботи у ВНЗ III – IV рівнів акредитації не менше 3 років, вільне володіння державною мовою України),

доцента кафедри аерогідромеханіки – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(науковий ступінь кандидата технічних наук, досвід науково-педагогічної роботи у ВНЗ III – IV рівнів акредитації не менше 5 років, вільне володіння державною мовою України),

асистента кафедри теоретичної фізики – 1 штатна одиниця (повна ставка)

(закінчена аспірантура за спеціальністю 01.04.02 (теоретична фізика), досвід науково-педагогічної роботи не менше 3 років, вільне володіння державною мовою України)

(документи на конкурс приймаються протягом 2 тижнів з дня опублікування оголошення в засобах масової інформації).

Наша адреса: 49010, м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72, навч. корпус № 1, кімн. 217, тел.: /056/ 374-98-27.

Передплачуйте газету «ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ»!

ПЕРЕДПЛАТУ МОЖНА ОФОРМИТИ В БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ ОБЛАСТІ

«ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ» - щомісячна (крім серпня) газета Дніпропетровського національного університету ім. О. Гончара.

Редактор Т. А. СОБКА

Засновник і видавець - Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара.

Адреса ДНУ: 49010, м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72. Газета виходить українською мовою. Обсяг - 1 друкований аркуш. Друк офсетний. Ціна договірна.

Редакція не завжди поділяє думки авторів публікацій. За точність наведених у статті фактів відповідає автор. Листи, рукописи, ілюстрації не рецензуються і не повертаються.

Листування з читачами ведеться тільки на сторінках газети. Редакція зберігає за собою право літературного редагування і скорочення прийнятих для опублікування текстів.

Редакція газети не уточнює дату виходу наступного номера газети. Претензії до публікації приймаються протягом місяця.

При передруках посилання на газету «Дніпропетровський університет» обов'язкове.

Газета набрана і зверстана в редакції газети «Дніпропетровський університет». Адреса редакції: м. Дніпропетровськ, пр. Гагаріна, 72, кім. 204. Тел. 374-98-21.

Газета розміщена на сайті ДНУ ім. О. Гончара за адресою: www.dnu.dp.ua

Зам. 9-1679. Тираж 1000. ДП № 1259 від 10 жовтня 2005 року. Газета віддрукована в друкарні ВАТ «Видавництво «Зоря», м. Дніпропетровськ, вул. Журналістів, 7. Індекс 40448.